

zákazníka podstatně omezené oprávnění zákazníka jen krámového bylo vázáno dosažením vyšší hranice věkové, než která předepsána je pro zákazníka kmenového. S tohoto správného hlediska, dle něhož k nákupu tabáku a tabákových výrobků oprávněny jsou již osoby 17leté, stává se zmateční stížnost vlastně bezpředmětnou již vzhledem k tomu, že z osob, kterým stěžovatelka dle rozsudkového zjištění cigarety v létě roku 1919 prodala, Josef K. a Vincenc Š. sice v čas koupě snad ještě neměli 18 let věku svého, naproti tomu však ani stížnost netvrdí, že by byli v touž dobu ještě nedosáhli 17. roku věku. Připomenouti dlužno, že na tom, neměli-li jmenovaní v kritické době tabáčenek, nesejde, rozhodným je pouze, měli-li na ně právo, neboť v tom případě dlužno je za »kuřáky« ve smyslu ministerského nařízení, při nejmenším za krámové zákazníky považovati i tehdy, když se o příděl tabáku a tabákových výrobků nepřihlásili a si tabáčenek nevyzvedli. Mimo to lze z doslovu jak rozsudkového výroku, dle něhož stěžovatelka provozovala řetězový obchod tabákem »v létě 1919«, tak zejména z rozhodovacích důvodů rozsudku, dle nichž považuje soud za prokázáno, že se stěžovatelka zabývala »prodejem cigaret«, jakož i z té okolnosti, že soud shledal jako přitěžující pokračování v trestném jednání, bezpečně za to míti, že nalézací soud spatřuje ve zjištěných konkrétních případech, v nichž stěžovatelka třem určitým osobám cigarety prodala, jen důkazy pro ono své všeobecné zjištění, že se stěžovatelka v kritické době zabývala prodejem cigaret. V rozhodovacích důvodech rozsudku praví se výslovně, že tomu nasvědčuje dále i výpověď Vincence Š.-a, dle níž slyšel od Josefa V.-a, že obžalovaná prodává cigarety, jakož i svědecká výpověď četnického strážmistra Františka Č.-a, dle níž se svědek totéž dověděl a při domovní prohlídce našel 100 kusů doma cpaných cigaret. Stav věci takto zjištěný nedezval by tudíž nižádné změny ani v tom případě, kdyby bylo zjištěno, že stěžovatelka ojedinele prodala cigarety také osobám mladistvým, které nároku na příděl kuřiva neměly. Netřeba se proto ani obíratí řešením otázky, zda onen právní názor, hájený zmateční stížností, je správným, či dlužno-li spíše přistoupiti na opácné právní hledisko nalézacího soudu, vyjádřené v rozhodovacích důvodech rozsudku v ten rozum, že i osoby mladistvé dlužno, jakmile cigarety kouřily, pokládati za spotřebitele, poněvadž dle názoru nalézacího soudu rozhoduje skutečnost, nikoli zákonná fikce, tak, že spotřebitelem by dle toho byl kuřák, nemající předepsaného věku ani tabáčenky, nebyl by jím však člověk starší a tabáčenku mající, ale ve skutečnosti nekouřící.

Čís. 742.

V úmyslu, směřujícím pouze ku týrání zvířete, nelze spatřovati zločinného úmyslu ve smyslu § 1, 85 lit. a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, Kr I 1032/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chebu ze dne 1. července 1921, jímž byl stěžovatel viným uznán zločinem veřejného násilí dle § 85 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného jest oprávněna, pokud dovozuje, že z lehkomyšlnosti a z mladistvé svévole se nepášou zločiny, že skutková podstata zločinu dle § 85 tr. zák. požaduje zlý úmysl a že zlého úmyslu zde není, když 15letý hoch trestá tělesně zvířata ze zlosti pro chování se jich, byť surovým způsobem. Tyto vývody poukazují — třebaže neprovádějí po zákoně číselně dovolávaného důvodu zmatečnosti dle čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., nevycházejíce ze skutkových zjištění nalézacího soudu — zřetelně k výtce, že výrok nalézacího soudu je nejasným, ne-li sám se sebou v rozporu co do úmyslu obžalovaného. Rozsudkový výrok vyslovuje, že obžalovaný zlomyslně poškodil cizí voly; rozhodovací důvody uvádějí, že obžalovaný — třebaže tvrdí, že neměl v úmyslu voly poškoditi — dle svého vzdělání, rozumu a vědomosti musil si býti vědom, že takovým způsobem, jak učinil, zvířata se netrestají, že zvířata takovými činy mohou se poškoditi a že majitel zvířat tím utrpí značnou škodu, a dále, že obžalovaný musel věděti, že takový způsob trestu je způsobitý, zvířata poraniti; v úvahách o ztrátě volebního práva podotýkají pak rozhodovací důvody, že obžalovaný dopustil se činu zřejmě z lehkomyšlnosti a z mladistvé svévole. Srovnání těchto výroků vzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, pojal-li nalézací soud správně skutkovou podstatu zločinu dle § 85 lit. a) tr. zák., která vyhledává po stránce subjektivní úmysl, poškoditi cizí majetek, tedy požaduje dle § 1 tr. zák., aby poškozením cizího majetku bylo pachatelem přímo rozváženo a zamýšleno; ustanovení § 1 tr. zák. o nepřímém úmyslu nelze použiti, ježto se vztahuje jen na případy, ve kterých zákon to vyznačuje (§§ 140—152 tr. zák.), nehledíc ani k tomu, že surové potrestání zvířete, zlé nakládání s ním, není činem, přičicím se trestnímu zákonu, pročez v úmyslu, směřujícím pouze k týrání zvířete, nelze spatřovati zlý úmysl ve smyslu druhého dílu druhé věty § 1 tr. zák. Lehkomyslnost a svévole pak, o kterých rozhodovací důvody se zmiňují, jsou duševní úkony, odlišné od zlomyslnosti, jak plyne ze srovnání ustanovení § 318 tr. zák. s ustanoveními §§ 85, 87, 89 tr. zák. Napadený rozsudek je proto v odsuzující části co do výroku o rozhodné skutečnosti pachatelova úmyslu nejasným, vadným dle čís. 5 § 281 tr. ř., tudíž zmatečným; bylo jej proto ve výroku odsuzujícím a důsledkem toho i ve výroku o trestu zrušiti, aniž bylo třeba zabývatí se s ostatními vývody stížnosti. Stalo se tak dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na r. 1878 a bylo nalezeno dále, jak shora uvedeno, ježto pro vadnost skutkových zjištění rozhodnutí zrušovacího soudu ve věci samé ještě nastati nemůže a nelze se obejít bez nového přelíčení před nalézacím soudem.

Čís 743.

Je-li pachatel mladistvého věku, jest blahovlnně zkoumati, zda jsou tu podmínky podmíněčného odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, Kr II 545/21.)

Rozhoduje v neveřejném zasedání o zmateční stížnosti obžalované vyhověl Nejvyšší soud odvolání spoluobžalovaného do rozsudku